ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 319 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

Ἀριθ. 33333.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΝ.

—

Ἐν Λονδίνῳ τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Μαΐου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ δευτέρου ἔτους ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Σάββατον καὶ ὥραν δεκάτην π. μ. ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ γραφείῳ κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιττώρια εἰς τὴν οἰκίαν Σπλὴν φέρουσαν τὸν ἀριθμὸν ὄγδοον ἐνώπιον ἐμοῦ Τζὼν Σκάτινκ συμβολαιογράφου τῆς χαριτοβρύτου Ἀνάσσης, ἐδρεύοντος καὶ κατοικοῦντος ἐνταῦθα ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν κάτωθι μνημονευομένων καὶ προσυπογραφομένων δύω μαρτύρων Γκέιμιζ Πρὶτς ἐμποροϋπαλλήλου δημότου Λίβερπουλ καὶ Τζώρτς Κλὰν μεσίτου δημότου Μάντζενςερ ἀμφοτέρων κατοίκων Λονδίνου γνωστῶν μοι, ἐνηλίκων, ἀσχέτων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους πάσης συγγενείας καὶ μὴ ὑπαγομένων εἰς οὐδεμίαν τοῦ νόμου ἐξαίρεσιν, ἐνεφανίσθη αὐτοπροσώπως ὁ μίστερ Θοὐίλλιαμ Γλάδστων Πρωθυπουργὸς τοῦ βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας γνωστὸς καὶ ἄσχετος πρὸς ἐμὲ καὶ τοὺς μάρτυρας πάσης συγγενείας, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι διορίζει καὶ ἀποκαθιστᾷ γενικὸν καὶ εἰδικὸν αὐτοῦ πληρεξούσιον ἐπίτροπόν του καὶ ἀντίκλητον τὸν λόρδον Μμπωσὰν Σεϋμοὺρ Ναύαρχον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μετ' ἐντολῆς νὰ διεξαγάγῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου πᾶσαν ὑφισταμένην ἢ μέλλουσαν ὑπόθεσιν τοῦ ἐντολέως. Ἑπομένως παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ διαπλέῃ ἐλευθέρως ἁπάσας τὰς θαλάσσας—σὺν τῇ Κασπίᾳ—εἴτε ἐπιτρεπομένου εἴτε μὴ τοῦ διάπλου αὐτῶν, νὰ προσορμίζεται ἀκωλύτως εἰς ἅπαντας τοὺς λιμένας καὶ τὰς λίμνας μηδὲ τῆς Κωπαΐδος ἐξαιρουμένης νὰ διέρχεται ὅλους τοὺς πορθμοὺς καὶ τὸν Κορινθιακὸν ἐκβιάζων αὐτὸν ἐν ἀνάγκῃ πρὸ τοῦ στρατηγοῦ Τὺρ, νὰ πλέῃ ὅλους τοὺς ποταμοὺς, πλωτοὺς ἢ μὴ, τὰ παραποτάμια καὶ τὰ ρυάκια: νὰ βομβαρδίζῃ πᾶν φρούριον τὸ ὁποῖον τυχὸν δὲν ἀφοπλισθῇ ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, νὰ ἀναρτᾷ εἰς τὸν μεσαῖον ἱστὸν τῆς ναυαρχίδος του πᾶν εἶδος Ἀραμπῆ, νὰ κυριεύῃ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν αἱ ὁποῖαι θὰ προσέθετον εἰς τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀγγλικοῦ κράτους, νὰ ἀναστέλλῃ τὴν ὁρμὴν παντὸς νικηφόρου στρατοῦ νὰ καταστέλλῃ τὴν ἔξαψιν παντὸς ἐλευθεριάζοντος φελλάχου ἢ ὀθωμανοῦ, νὰ μεταβάλλῃ τοὺς λέβητας τοῦ Δουΐλίου Δαντόλου καὶ σύμπαντος τοῦ ἰταλικοῦ στόλου εἰς καζάνια μακαρονίων, νὰ πυροβολῇ πόλεις, κώμας καὶ χωρία ἐκ προθέσεως ἢ καὶ κατὰ λάθος, νὰ ἐνεργῇ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Γαλλίας ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς, νὰ χαιρετᾷ τοὺς ρωσσικοὺς πολεμικοὺς λιμένας διὰ τῶν συνήθων φιλικῶν κανονοβολισμῶν, νὰ συντρώγῃ εἰς τὸ Μιραμὰρ μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Αὐστριακῆς αὐτοκρατορίας ὁσάκις τὸν καλέσουν καὶ αἰσθάνεται ὄρεξιν καὶ τέλος νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι νομίσῃ συμφέρον εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος, ὑποσχομένου τοῦ ἐντολέως νὰ ἐγκρίνῃ πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἐντολοδόχου του.

Εἰδικῶς παρέχει αὐτῷ ὁ ἐντολεὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ καταφέρῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἕνα ἀσφαλῆ γρόνθον (box) ἐπὶ τῶν ῥωθώνων τοῦ κόμητος Βίσμαρκ ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ «ou pantos pleen ys. . . . . Egypton!»

Βομβαρδισμοὶ, πυρκαϊαὶ, λεηλασίαι, ἀπαγχονίσεις, δημεύσεις καὶ κατακτήσεις θὰ ἐπιτελῶνται εἴτε συνεδριαζόντων εἴτε μὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν συμβουλίων.

Εἰς πίστωσιν συνετάχθη τὸ παρὸν, ὅπερ ἀναγνωσθὲν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων τῶν ἄνω μνημονευομένων προσώπων ὑπογράφεται κατὰ τὸν νόμον.

Ὁ ἐντολεὺς

Θοὐίλλιαμ Γλάδστων.

Οἱ μάρτυρες
Γκέιμιζ Πρὶτς
Τζὼρτς Κλὰν

Ὁ συμβολαιογράφος
Τζὼν Σκάτινκ

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐν Λονδίνῳ αὐθημερόν.

Dock.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Ἀπὸ σήμερον τὸ *Μὴ Χάνεσαι*, θὰ πωλῆται καὶ πάλιν εἰς τὰς ὁδούς. Τινὲς τῶν ἀρχιπωλητῶν προσελθόντες ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἡμᾶς ὅτι προσχωροῦσιν εἰς τοὺς ὅρους μας καὶ οὕτω ἀνεθέσαμεν εἰς αὐτοὺς καὶ πάλιν τὴν πώλησιν. Καὶ τοῦτο οὐχὶ διότι ἐζημιώθημεν τὸ παράπαν ἀποσύραντες ἀπ' αὐτῶν τὸ φύλλον· ἀλλὰ μία μόνη χελιδὼν δὲν φέρει τὴν ἄνοιξιν καὶ μία μόνη ἐφημερὶς δὲν δύναται νὰ ἐγκαθιδρύσῃ διάφορον τοῦ καθεστῶτος σύστημα πωλήσεως.

—

Κατὰ τὸ βραχὺ ὅμως τοῦτο διάστημα ἐμπράκτως δοκιμάσαντες εἴδομεν ὅτι ἡ διὰ τῶν καπνοπωλείων πώλησις τῶν ἐφημερίδων δύναται κάλλιστα νὰ ἐγκλιματισθῇ καὶ ἐν Ἀθήναις ὅπως καὶ ἐν Βιέννῃ. Θὰ ἦτο δὲ ἤδη γεγονὸς τετελεσμένον ἂν καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοι, ἀντὶ νὰ θεωρήσωσι τὴν καθ' ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἀρχιπωλητῶν γενομένην ἀπόπειραν οὐχὶ μονομερῆ, ἀλλὰ σκοποῦσαν νὰ πλήξῃ κατακέφαλα ἐν γένει τὴν δημοσιογραφίαν, ἐπεδείκνυον ὀλιγωτέραν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ . . . νὰ τὸ εἰπωμεν ; καὶ πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον.

—

Διότι ὅπως ἔχουσι τώρα τὰ πράγματα, οἱ μόχθοι καὶ οἱ ἀγῶνες ἑνὸς δημοσιογράφου, ἡ ὕπαρξις καὶ ἡ ζωὴ ἑνὸς φύλλου ἐξαρτῶνται ὅλα ἐντελῶς ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τὴν αἰσχροκέρδειαν ἢ ἀπὸ τὸ κέφι τῶν ἀρχιπωλητῶν. Ὅλος ὁ τύπος—ἡ δύναμις αὐτὴ ἡ τρομερὰ ἀλλαχοῦ—εἶνε παραδεδομένος ἐδῶ εἰς τὰς χεῖρας δύο τριῶν πρακτόρων οἵτινες δύνανται νὰ τὸν κάμουν ὅ,τι τοὺς βασταξῇ ἡ ψυχή των. Ἐν μιᾷ στιγμῇ δύνανται νὰ κόψωσι τὰς πηγὰς ὅλας τῆς δημοσιογραφίας, ὅπως ὁ Ἀραμπῆς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων τῆς Ἀλεξανδρείας.

—

Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ ταύτῃ γνωρίσαντες ἐκ τοῦ συνεγγυς τοὺς καπνοπώλας,εὕρομεν αὐτοὺς μίαν τῶν εὐγενεστάτων, τῶν φιλοφρονεστάτων, τῶν μᾶλλον ἀνεπτυγμένων καὶ κάλλιστα συντεταγμένων παρ' ἡμῖν συντεχνιῶν, ἐκφράζομεν δὲ θερμῶς τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν εὐγένειαν μεθ' ἧς ἀνεδέχθησαν ἐν τοῖς καταστήμασί των τὴν πώλησιν τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, διὰ τῆς ἀβροφροσύνης αὐτῶν μόνοι ἀντιτάξαντες γενναίαν ἀντίδρασιν κατὰ τῶν ὑπερφιάλων ἀπαιτήσεων τῶν ἀρχιπωλητῶν.

—

Τέλος πάντων. Οἱ χωροφύλακες τῆς Παληοπαναγιᾶς ἀπεδείχθη τελειωτικῶς πλέον κατὰ τὸν «Εὔριπον» ὅτι εἶνε λῃσταί. Ἡμεῖς ἤμεθα πρὸ πολλοῦ βέβαιοι.

—

Αἱ μεταξὺ τοῦ Γραφείου τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ τοῦ Γραφείου τῆς Ἀστυνομίας σχέσεις εἶνε λίαν τεταμέναι. Ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ Ἀστυνομία ἡ ὁποία διὰ τοῦ Διευθυντοῦ της ἔκαμεν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» δηλαδὴ εἰς τὰς εἰδήσεις της. Ποῦ εὗρεν ὁ κύριος Κοσονάκος ὅτι δύναται νὰ δημοσιεύῃ καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς προτεραίας διὰ τοῦ «Αἰῶνος» ὑπὸ τὸν τύπον *Ἀστυνομικοῦ Δελτίου* εἰδήσεις, διατελούσας ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν κυριότητα τῆς «Νέας Ἐφημερίδος ;» Διατί τοὐλάχιστον δὲν τὰς δημοσιεύει τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλου αὐτῆς ; Ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» λοιπὸν ἐννοοῦσα ν' ἀρχίσῃ καὶ αὐτὴ τὰς ἐχθροπραξίας ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ *Ἀστυνομικὰ δελτία* καὶ ἐδημοσίευσε δύο ἄχρι τοῦδε καταπατοῦσα τὰ οἰκόπεδα τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ οὕτω ἔχομεν δύο ζητήματα ἐπεμβάσεων : ἓν τὸ τῆς Ἀγγλίας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἕτερον τὸ τῆς ἀλληλεπεμβάσεως ταύτης ἐν Ἀθήναις.

—

Ἰδοὺ πῶς ἤρχισεν ἡ διασκέδασις.

Ποοχθὲς, Κυριακκήν, ἡμέρα σκόλη, ὁ κὺρ Τριαστερᾶς κατέβη εἰς τὸν Φαληρέα μὲ τὴν γυναῖκά του, τὰ παιδιά του, καὶ τὸν κουνιάδο του. Εἶχαν πάρει μαζῆ τους εἰς τὸ χαρτὶ κιοφτέδες, καὶ ἕνα κομμάτι μποῦτι. Ἔφαγαν καλά, εἶπιαν καλὰ ρετσινάτο πρώτης, κ' ἐκοιμήθηκαν πασσάδικα κάτω ἀπὸ ταῖς ἐλῃαίς. Τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἀφοῦ φάγῃ κανεὶς κιοφτέδες καὶ μποῦτι καὶ πιῇ ρετσινάτο νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν ἴσκιο, καὶ εἰς τὴν δροσιά!.... Αὐτὸ ἐσκέπτονταν καὶ ὁ Τριαστερᾶς μὲ τὴν γυναῖκά του, τὰ παιδιά του, καὶ τὸν κουνιάδο του. Γι' αὐτὸ ἅμα σηκώθηκαν ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἀπετελείωσαν τοὺς κιοφτέδες καὶ τὸ μποῦτι καὶ τὸ ρετσινάτο. Τοὺς ἦλθε πάλι ὄρεξις νὰ κοιμηθοῦν, ἀλλὰ ἔξαφνα παρετήρησαν ὅτι ἐνύχτωσε. Θὰ καταρρόγιαζαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἦταν καὶ σκοτάδι καὶ μόνο κανδύλι εἶχαν τὰ μάτια τους ποῦ ἔλαμπαν ἀπὸ τὸ μεθύσι. Ἔπειτα ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ κιοφτέδες καὶ τὸ μποῦτι καὶ τὸ ρετσινάτο τί θὰ ἔπρωγαν καὶ τί θὰ ἔπιναν ἂν ἐξυπνοῦσαν πάλι ; Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ γυρίσουν 's τὴν Ἀθήνα. Ἕως ὅτου νὰ φθάσουν εἰς τὸν σταθμὸ τοῦ Φαλήρου κάτι τι ἐπεριτριγύριζεν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των τὸν ὁμιχλώδη : εἶχαν εἰσιτήρια; δὲν εἶχαν; σὰν νὰ εἶχαν,σὰν νὰ μὴν εἶχαν. Ἐπὶ τέλους ὁ Τριαστερᾶς προσπαθῶν νὰ ἐξέλθῃ ἐξ ἐφόδου ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν του, ὁρμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα βαγόνι. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ζητεῖ τὸ εἰσιτήριο, ὁ Τριαστερᾶς ἀπαντᾷ πῶς δὲν θὰ τοῦ δώσῃ λόγον, ὁ ὑπάλληλος ἐπιμένει νὰ τοῦ δείξῃ τὸ εἰσιτήριο, ὁ Τριαστερᾶς θέλει νὰ τοῦ δείξῃ τὸν γρόνθον, ὁ ὑπάλληλος τὸν σύρει ἔξω ἀπὸ τὸ βαγόνι καὶ τοῦ λέγει νὰ κάμῃ τόπον εἰς τὴν ὀργὴν, ὁ Τριαστερᾶς τὸν λέγει κερατᾷ, ὁ ὑπάλληλος τοῦ καταιβάζει μερικοὺς δυνατοὺς μπάτσους, ὁ Τριαστερᾶς κονδυλᾷ, ἡ γυναῖκα βάζει ταῖς φωναῖς, τὰ παιδιὰ ἀρχίζουν τὰ κλαύματα καὶ τρέχουν νὰ βγάλουν τὰ μάτια τοῦ ὑπαλλήλου, συναθροίζεται τὸ πλῆθος, καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὄντα ἐκεῖνα τὰ ἔχοντα τὴν αἰδὼ εἰς τὴν ῥάχην καὶ ὄχι εἰς τὰ μοῦτρα, τρέχουν καὶ λαμβάνουν σημειώσεις, καὶ κάμουν καταγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ Τριαστερᾶ, τῆς γυναίκας του, τῶν παιδιῶν του, τοῦ κουνιάδου, καὶ τοῦ ὑπαλλήλου. Ἔπειτα τοὺς χώνουν, εἰς ἕνα βαγόνι, ἡ ἀτμάμαξα σφυρίζει, ἡ ἁμαξοστοιχία συσσείεται καὶ τραντάζει καὶ φρρρ !... ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, τότε ὁ Τριαστερᾶς ἀφ' οὗ ἐξησφαλίσθη καλὰ καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν εἰμπόρει νὰ τὸν κάμῃ τίποτε πλέον προβάλλει τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ βαγονίου, καὶ δείχνων τὸν γρόνθον του εἰς τὸν ὑπάλληλον ποῦ ἔμεινεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ φωνάζει τρίζων τὰ δόντια του : — Ἄχ κερατᾷ, καὶ ἂν σὲ ξαναπιάσω ! καὶ ὁ βαρὺς κρότος τῆς ἁμαξοστοιχίας πνίγει τὰ λόγια του τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνοντο πρὸς τὰς ἐλαίας ὡς νὰ ἦσαν αὐταὶ αἱ ἔνοχοι.

Καὶ οὕτω ἐτελείωσεν ἡ διασκέδασις.

ΑΞΙΩΜΑ.

—

Δὲν εἶνε ὁ πλοῦτος, ὡς θέλουσί τινες νὰ πιστοποιήσωσιν ἡ ἀληθὴς χαρὰ καὶ ἡ πραγματικὴ εὐτυχία τῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἡ οἰκιακὴ εἰρήνη, ἀποκτώμενα διὰ μόνης τῆς ἁρμονίας τῶν μελῶν τῆς ἐντίμου διαγωγῆς αὐτῶν,καὶ τῆς εἰλικρινοῦς μεταξύ των ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Ὅθεν ὡς ἡγέτης οἴκου φρόντισον νὰ ἀναπτύξῃς εἰς τοὺς ὑπὸ σὲ παιδιόθεν τὴν ἀγάπην αὐτὴν καὶ τὰ καλὰ αἰσθήματα καὶ νὰ δώσῃς συγχρόνως νὰ ἐννοήσωσιν, εἰς μὲν τ' ἄρρενα, ὅτι ἔχουσι καθῆκον νὰ θυσιάζωσι τὸ πᾶν ὑπὲρ τῆς καλῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θηλέων, εἰς δὲ τὰ θήλεα, ὅτι πρέπει νὰ σέβωνται θρησκευτικῶς καὶ ν' ἀγαπῶσι τοὺς συγγενεῖς, ὅπως ἀποδείξωσιν, ὅτι εἰσὶν ἄξια τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης.

Κυρίως δὲ πρόσεξον—καὶ τοῦτο συνιστῶ πολὺ—μὴ δώσῃς διὰ προτιμήσεων ποτὲ διαφωνίας αἰτίαν, διότι ἡ συγγενικὴ ἀγάπη εἶνε ὅσῳ ἐγκάρδιος φυσικῶς, τοσούτῳ καὶ εὔθραυστος ὡς ἡ ὕαλος, ἥτις ἅμα διαρραγῇ δὲν διωρθοῦται πλέον.

Συνεπῶς τῶν ἄνω,ποτὲ κατ' ἀρχὴν μὴ παραλάβῃς, ὡς πράττουσί τινες ἀξ ἀκρισίας, ἐσώγαμβρον—ὅσῳ ἀνεκτίμητος τὴν καρδίαν ἔστω—ὅταν ἔχῃς ἕτερα τέκνα καὶ μάλιστα ἄρρενα ἐν ἡλικίᾳ, διότι ἡ δημοσία αὕτη, οὕτως εἰπεῖν, ἐπίδειξις, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ξένου βοηθοῦ ἀντ' αὐτῶν-ὅσῳ ἀπαθῶν ἢ μικρονόων ὑποτεθείσθω θὰ ἀναπτύξῃ φυσικῶς μελαγχολίαν τὸ πρῶτον, κατόπιν ψυχρότητα ἂν δὲν γεννήσῃ τὸ πιθανώτερον, τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν διαίρεσιν καὶ τὸν κλονισμὸν ἐν τῷ οἴκῳ· ἐν περιπτώσει δὲ εἰσχωρήσεως καὶ ἐξωτερικοῦ ῥαδιούργου, τὴν ἀμηχανίαν θετικῶς, τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς οἰκογενείας—καὶ θὰ ἦσαι σὺ ὁ πρωτουργὸς τοῦ κακοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ μέλη οἱ δραστήριοι συνεργοί.

Φαλές.

ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

—

Σπουδαία μάχη ἔγινε 'στὴν Ἀλεξάνδρα πέρα,
οἱ Ἄγγλοι ἐκυρίευσαν τοῦ Ἀραμπῆ τὸ φέσι,
δύο κανόνια ξύλινα, μιὰ χάρτινη παντιέρα,
καὶ τἄστειλαν 'στὸν Γλάδστωνα ἀμέσως γιὰ πεσκέσι.
Μόλις τὸν Ἄγγλο Σεΰμουρ ἀντίκρυσε 'στὸ δρόμο
ἀνύπανδρη Ἀράπισα, κι' ἐγέννησ' ἀπὸ τρόμο.

—

Οὔτε στιγμὴ ὁ Σεΰμουρ ἀκίνητος δὲν στέκει,
καὶ τόσο γιὰ τὴν Ἀραπιὰ αἰσθάνεται θυμό,
ποῦ δυὸ Φελλάχων ἔφαγε τὰ πόδια γιὰ μπιφτέκι,
καὶ λέει πῶς θὰ καταπιῇ τὸν Ἀραμπῆ ὡμό.
Καὶ 'στὰ κατάρτια κάθε μιᾶς Ἐγγλέζικης φρεγάτας
ἐκρέμασε τοὺς ἐμπρηστὰς καὶ τοὺς ἐπαναστάτας.

—

Ὁ Ἀραμπῆς σχημάτισε 'δικό του ὑπουργεῖο
μαζὶ μὲ τὸν Μουσελχακᾷ καὶ τὸν Μαχμουδσαμῆ,
καὶ στὸν Κεδίβη 'μήνυσε μὲ τὸ ἐπιτελεῖο,
ἂν ὑπουργός του δέχεται νὰ γίνῃ γιὰ τιμή.
Μὰ ὁ Τεφὴκ ἀγρίεψε σὲ τοῦτο τὸ μαντάτο,
καὶ ὅλους τοὺς ἐγκρέμισε ἀπὸ τὴ σκάλα κάτω.

—

Τοῦ πολεμάρχου Ἀραμπῆ σωθῆκαν τὰ φυσέκια,
τἄφαγε ὅλα ὁ στρατὸς 'στὴν πεῖνά του ἀπάνω,
καὶ τώρα μ' ὅ,τι βρίσκουνε γεμίζουν τὰ τουφέκια,
καὶ νέα βόλια καρτεροῦν ἀπ' τὸν Χαμὶτ Σουλτάνο.
Κι' αὐτὸς ὁ Ἄχμετ Ἀραμπῆς ροκάνισε μονάχος
δυὸ κροκοδείλους ζωντανοὺς μ' ὀκτὼ δακτύλων πάχος.

—

Ἐχάθηκε τοῦ Ἀραμπῆ τ' ἀριστερὸ παποῦτσι,
ἕνας συνταγματάρχης του 'ψηλὸς τοῦ τὄχει πάρει·
καὶ τώρα ὁ παλληκαρᾶς πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι,
κι' ἕνας σκορπιὸς τὸν δάγκασε εἰς τὸ γυμνὸ ποδάρι.
Ὁ Ἀραμπῆς ἐθύμωσε γι' αὐτὸ τὸ ῥεζιλίκι,
καὶ κάποιου Χόντζα ἔκλεψε κι' ἐκεῖνος τὸ σαρίκι.

—

Ἀκόμη μπόμπες πέφτουνε καὶ ὁ Κεδίβης τρέμει·
ὁ Σεΰμουρ τοῦ ζήτησε καμπόσα θηλυκά,
καὶ ὁ Τεφὴκ τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως τὸ χαρέμι,
καὶ εἶδαν ἡ Χανούμισες παιχνίδια Ἀγγλικά.
Λέγεται μάλιστα πῶς δυὸ Ἀράπισες γριζέτες
δυὸ Ἀραπάκια γέννησαν μὲ κόκκινες μπαρμπέτες.

—

Μιὰ **Μὶς** Ἐγγλέζα ἔξαφνα ἐγέννησε Ἀράπη,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ ὁ Σεΰμουρ τὴν ἔσπασε 'στὸ ξύλο,
κάθε Ἐγγλέζος γνήσιος γιὰ τοῦτο κατεντράπη,
κι' ἀπὸ τὴ φοῦρκα, τὸ μωρὸ τὸ πέταξαν 'στὸ Νεῖλο!
Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Στραβάραπα Ἐγγλέζα νὰ γεννήσῃ ;
τέτοια μεγάλη συμφορὰ δὲν 'στάθηκε 'στὴ φύσι.

—

Τὰ ἔμαθε ὁ Ἀραμπῆς κι' ἐκίνησε γιὰ μάχη,
ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε, τοῦ ἔκλεψαν μὲ τρόπο
καὶ τὸ δεξὶ παποῦτσι του δυὸ στρατηγοὶ Φελλάχοι,
καὶ ἔμεινε ξυππόλυτος σ' ἐρημωμένο τόπο.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα γίνονται, κι' ἀκόμη τὶ θὰ γίνῃ
οὔτε τοῦ Βίσμαρκ ἠμπορεῖ ἡ κεφαλὴ νὰ κρίνῃ.

Souris.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

—

Ἐν **Βόλῳ** 5 *Ἰουλίου, 3 π. μ.*

Διέρχομαι νύκτα ἐπιστράτου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ὡδήγησαν, τὸ κάλλιστον τῆς πόλεως, ὁμοιάζει μὲ κᾶτι ἐρείπια οἰκιῶν ἐπὶ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως. Ἡ στέγη δὲν ἔχει κεράμους, ἀλλ' εἶνε ἐστρωμένη μὲ πλάκας ὑπομέλανος χρώματος, ἐξ ἐκείνων μὲ τὰς ὁποίας ἔστρωνον ἄλλοτε τὰς αὐλάς.

Ἀκαθαρσία, ἔλλειψις ὑπηρεσίας καὶ Ἀθηναϊκαὶ τιμαί.

—

Πρῶτον ἀντικείμενον ὅπερ εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου εἶνε κωνωποκτόνος κόνις. Ἐρρίγησα ἐπὶ τῷ θεάματι.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κόνις αὕτη εἶνε ἀνωφελὴς, διότι οἱ πτερωτοὶ οὗτοι Βολιῶται ἔχουν συνειθίσει πλέον, φαίνεται, τὸ ὄργανον αὐτὸ τοῦ θανάτου καὶ αἱ φάλαγγές των οὐδόλως ἀραιοῦνται. Τὸ ἀσμά των ἐν χορῷ ὁμοιάζει τὸν βόχθον μεγάλου ποταμοῦ. Ὡς ψιλὴ ἐπικουρία τῶν κωνώπων ἔρχονται οἱ ψύλλοι. Καύσων ἀττικῆς μεσημβρίας.

Κοιμηθῆτε, παρακαλῶ.

—

6 π. μ.

Ἡ πλήρης τρυφῆς καὶ ἀναπαύσεως νὺξ, ἣν διῆλθον, μοὶ ἐφιλοδώρησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὅλον τὸν Βόλον μὲ τὸ Πήλιόν του.

Ἀπὸ τοῦ σεβασμίου διὰ τὴν ἡλικίαν του ἐξώστου τῆς Ἀγγλίας θεῶμαι τοῦ Πηλίου τὴν πρὸς τὴν πόλιν πλευράν. Εἶνε μαγική. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ διακρίνονται ὡς *κοπάδι* περιστερῶν οἱ λευκοὶ οἰκίσκοι τῆς Μακρυνίτσας, ὀλίγον κάτωθεν ἡ χλοερὰ περιοχὴ τῆς Πορταριᾶς, ὁ Γόλος καὶ ἕτερα δύω χωρία, ὧν τὸ ὄνομα ἀγνοεῖ ὁ ὁδηγός μου ὑπηρέτης Σεραφείμ, πάντα ἀνὰ μικρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις ἐκτισμένα.

Φύσις πλουσιωτάτη. Ἐντρυφᾷ ἀπλήστως τὸ ὄμμα.

Φαντάζομαι τί ὡραῖον θὰ ἦτο τὸ θέαμα, ὅταν οἱ Τιτᾶνες ἥρπασαν τὸ Πήλιον, κατάφυτον ὡς εἶνε, καὶ τὸ ἐπέταξαν ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τῆς Ὄσσης, ἵνα φθάσωσιν εἰς οὐρανοὺς καὶ ἐκβάλωσι τοῦ θρόνου τὸν Δία, καθ' οὗ, ὡς φαίνεται, εἶχον σπουδαίας ἀφορμὰς δυσαρεσκείας.

Καὶ ἂν οἱ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς δὲν ἐνήργουν ὡς τὰ Ἄρμστρογγ πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἂν ἡ συνδιάσκεψις τῶν θεῶν δὲν ἀπεφάσιζε τὸ statu quo μετὰ τὴν νίκην, ἡ τιτάνιος αὕτη μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς γέφυρα θὰ ὑπῆρχε σήμερον ἀκόμη καὶ μὲ τὰς ἐκ Βόλου θὰ ἐσημείουν καὶ τὰς ἐξ οὐρανοῦ ἐντυπώσεις μου.

—

Μεσημβρία.

Ἐπεσκέφθην κατὰ τὴν λειτουργίαν τὸν μονάκριβον ναὸν, τὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἦτο πλήρης ὡς ἡ ἁγία Εἰρήνη Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς ἑσπερινούς. Ἐν τῷ προαυλίῳ οἱ εὐσεβεῖς ἦσαν πολυπληθέστεροι, συζητοῦντες, ἵνα μὴ χάνουν τὸν καιρόν των, ἐπὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, καθ' οὗ οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ ἐνιστάμενος, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ὁμιλίας.

Προὐχώρησα πρὸς τὴν πόλιν. Εἶνε μεγάλης ἐκτάσεως. Κυρία ὁδὸς εἶνε ἡ τῆς ἀγορᾶς λεωφόρος, ὀλίγον πλατυτέρα τῆς τοῦ Σταδίου ὁδοῦ. Τέμνεται ἐγκαρσίως ἀνὰ δύω ἢ τρεῖς οἰκίας ὑπὸ στενοτάτων δρομίσκων.

Θέλω νὰ μάθω πολλὰ, ὅλα, εἰ δυνατὸν, τὰ μᾶλλον κινοῦντα τὴν περιέργειάν μου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐντόπιοι εἰσὶ τόσον φιλόξενοι καὶ κοινωνικοὶ, ὥστε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου ἀπαξιοῦσί ν' ἀπαντῶσιν, ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον μετὰ δυσαρεσκείας, οἱ δὲ ξένοι, ἐσχάτως σχεδὸν πάντες ἐλθόντες, ὀλίγα γινώσκουσι.

Ὑπάρχουσι κτίριά τινα φθάνοντα τὰς δευτερευούσας οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν. Μεγαλοπρεπέστερον πάντων εἶνε τὸ μέγαρον τοῦ ῥωσσικοῦ προξενείου. Τὰ χείριστα τῶν οἰκημάτων εἰσὶ τὰ τῆς κυβερνήσεως, δικαστήρια, ἐπαρχεῖον κλπ. πλὴν τοῦ Τηλεγραφείου. Τελευταῖον δὲ πρὸς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς πόλεως οἴκημα εἶνε τὸ Ταχυδρομεῖον.

Αὐτὸ θὰ ἦτ ἡ κυβερνητικὴ πρόνοια!

Αἱ καθόλου ἐκ τῆς πόλεως ἐντυπώσεις μου εἰσὶ καλαί. Καίτοι μέχρι τῆς χθὲς ὑπὸ τουρκικὴν διατελοῦσα διοίκησιν δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ οὐδὲ μὲ τὴν Χαλκίδα, οὐδὲ μὲ τὸ Ναύπλιον, οὐδὲ μὲ τὴν Λαμίαν. Θὰ ἦτο δὲ ἔτι εὐάρεστος ἡ κατάστασις αὐτῆς, ὡς οὖσης τοῦ μόνου τῆς Θεσσαλίας λιμένος, ἂν οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν πρασσδευτικώτεροι.

Ἐντὸς βραχέος ὅμως διαστήματος θὰ καταστῇ ἀναμφιβόλως μία τῶν καλλίστων δευτερευουσῶν πόλεων τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας. Ἤδη προετοιμάζεται ὑλικὸν δι' οἰκοδομὴν ἑκατὸν οἰκιῶν ἀρξομένην ἀμέσως ἅμα τῇ ἐγκρίσει τοῦ σχεδίου.

Καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἀφθόνως ὑπάρχοντος χρήματος καὶ ὡς μόνος τῆς Θεσσαλίας λιμὴν καὶ ὡς ἐκ τῶν πανταχόθεν συῤῥεόντων ξένων ὁ Βόλος θὰ πετάξῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

—

Ἀγορὰ ἰδιαιτέρα δὲν ὑπάρχει. Τὰ κρεοπωλεῖα, παντοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα, ἐμπορικὰ καταστήματα, πάντα εἰσὶν ἀναμὶξ διεσπαρμένα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ παζαριοῦ.

—

Ἅμαξαι παντελῶς ἐλλείπουσι. Κάῤῥα τουρκικοῦ ῥυθμοῦ ἐκτελοῦσι τὴν μεταξὺ Βόλου καὶ Λαρίσσης συγκοινωνίαν.

Τὰς ὁδοὺς πληροῦσιν ἀπὸ πρωΐας ἀχθοφόροι φέροντες ἐπ' ὤμων κυλινδρικὸν προσκεφάλαιον ἐκ χόρτου, καὶ ἡμίονοι, ἐνοικιαζόμενοι διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ Πηλίου χωρία.

Γυνὴ οὐδαμοῦ φαίνεται, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἡ πόλις αὕτη μὲ ὅλην τὴν γελῶσαν φύσιν της μοὶ φαίνεται κλαίουσα. Ἡ πόλις ὑδρεύεται ἐξ ἀρτεσιανῶν φρεάτων, ὧν τὸ ὕδωρ εἶνε ψυχρότατον, ἀλλὰ βαρύτατον καὶ κάκιστον διὰ τὸν στόμαχον. Τὰ ἐνοίκια εἰσὶν ἀδρότατα, ἕνεκεν τῆς μεγάλης δυσαναλογίας μεταξὺ οἰκιῶν καὶ πληθυσμοῦ μετὰ τὴν προσάρτησιν.

Περίεργοι εἰσὶν αἱ συμφωνίαι τῶν ἐνοικιάσεων. Δεῖγμα: Ἐνοικιάζεται διὰ τρία ἔτη, προπληρωτέου τοῦ ἐνοικίου τοῦ πρώτου ἔτους, τῶν τόκων τοῦ ἐνοικίου τοῦ δευτέρου καὶ τῆς πρώτης τριμηνίας τοῦ τρίτου.

Τὰ τρόφιμα πωλοῦνται ἀσυγκρίτως ἐφθηνότερα ἢ ἐν Ἀθήναις. Τὰ κρέατα ἔχουν νοστιμάδα ὅσην ἀνοστιὰν οἱ τρώγοντες αὐτά Αἱ *συναγρίδες* καὶ οἱ *ῥοφοὶ* ἀξίζουν ὅσον ἡ *μαρίδες* ἐν Ἀθήναις. Ὅση ἔλλειψις κυριῶν ὑπάρχει τόση ἀφθονία ἀχλαδιῶν.

Τόπος γιὰ καλοπέρασι.

—

Ἡ ἀνὰ τὰ *καλδερίμια* τρίωρος περιπλάνησίς μου κατέστησε τὴν πεῖναν μου ἀγρίαν ὡς τοὺς Βολιώτας, ὅσους τοὐλάχιστον μέχρι τοῦδε συνήντησα, καὶ καταστρέφω ἀπνευστὶ τὰς πλουσίας μερίδας, ἃς ἀσθμαίνων ὁ Σεραφεὶμ ἀδιακόπως μοὶ φέρει.

Αὐτὴ ἡ περὶ τὸ τρώγειν δεινότης, ἡ παντελὴς ἔλλειψις ὡραίου φύλου καὶ λεύκη ὑπερήφανος ἀπὸ τοῦ κατέναντι παραθύρου δεικνύουσά μοι τὸ ἀνάστημά της, μοὶ ἐνθυμίζουν φαγεῖν καὶ ἐρωτόληπτον *κυπαρισσένιον* φίλον μου —ὄχι τὸν κ. Παρασκευαΐδην—ὃν τόσον ἀγαπῶ, ὥστε ἐν τῇ ἀναμνήσει του ἡ ψυχή μου ἀποβάλλει μέρος τοῦ βάρους, ὅπερ τὴν πιέζει ὑπὸ τὸν εὐρὺν αὐτὸν ὁρίζοντα τῆς στενοτέρας τῶν κοινωνιῶν.

—

Ὁ καύσων καταντᾷ ἀληθῶς πνιγηρός. Εἶνε γεγονός! Ὁ Σεραφεὶμ ψήνει ἐμπρός μου ἐντὸς 13 *λεπτῶν* ἐν μεγάλο μεγάλο αὐγὸ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἔγεινε μελάτο καὶ συνιστῶ τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ αὐγοβρασίματος εἰς ταῖς μαγέρισσαις διότι εὑρίσκω ὅτι ἀποκτᾷ ἰδίαν τινὰ νοστιμάδα οὕτω τὸ αὐγό.

Ὁ κονιορτὸς ἔχει παχύτητα δύο Σούτσων καὶ τριῶν Παπαλεξανδρῆ.

—

6 μ. μ.

Ἑτοιμάζομαι διὰ τὴν μουσικήν. Ἐλπίζω ἐκεῖ ἐπὶ τὰ ἠδυπαθῆ ὄμματα καμμιᾶς καμαρωμένης Βολιοτίσσης νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγην Ἀθήνα. Ἀμήν.

—

1 μ. μ.

Παρὰ τὴν προκυμαίαν καὶ τὸ φρούριον ἐκτείνεται εὐρυτάτη πλατεῖα διπλασία τῆς τοῦ Συντάγματος, διατεμνομένη ὅμως ἀτάκτως ὑπὸ κλαιουσῶν ἰτεῶν, ἄλλων δενδρυλλίων, παραπηγμάτων, μαγειρείων, ὀπωροπωλείων.

Ἐνταῦθα γίνεται ὁ περίπατος. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν παίζει ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνθέσεις τοῦ διευθυντοῦ της ἐκτελοῦσα. Τὸ μᾶλλον ἐκτακτον εἶναι τὸ μελανὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον παρουσιάζουν αἱ *καρακάξαι* ἀνὰ διμοιρίας πετῶσαι ἄνωθεν τῶν θαμώνων τῆς μουσικῆς καὶ οὐχὶ σπανίως ῥαίνουσαι τὰ *κυριακάτικα* τῶν κυριῶν μὲ κᾶτι λευκὰ ἄνθη των.

Ἠριθμησα δύω δεκάδας κυριῶν, ἐξ ὧν αἱ δεκαπέντε Ἀθηναῖαι. Περὶ τῶν ἐντοπίων κυριῶν τῶν εὐρωπαϊκῶς ἐνδεδυμένων, παραδόξως μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας, εἶνε ἀνάξιον νὰ σημειώσω τι. Ἀρκεῖ ὅτι δὲν κινοῦσι κανὲν αἴσθημα, οὐδὲ καλόν, οὐδὲ κακόν, οὐδὲ ἁμαρτωλόν.

Οἱ ἄνδρες ἔχουσι φυσιογνωμίαν βαρυθύμου, δὲν ὁμιλοῦσι πρὸς ξένους, ἂν δὲ ἴδωσι τοιοῦτον γνωστόν των κάμνουν ὅτι δὲν τὸν γνωρίζουν διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ ἀναγκασθοῦν νὰ τὸν φιλοξενήσουν. Τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλοφρονήσεώς των εἶνε νὰ σοῦ ποῦν: *Νὰ περᾶς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καμμιὰ φορά*. Διὰ τοῦτο οἱ ξένοι τοὺς ὀνομάζουν Αὐστριακούς.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως ὅτι ταχέως θὰ ἠμερώσουν καὶ μετὰ θλίψεως θ' ἀναπολῶσι τὸ τουρκομαθημένον παρελθόν των.

Τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας καφενεῖα δὲν δίδουν εἰμὴ καφὲ καὶ λουκοῦμι. Ζαχαροπλαστεῖον ὅμως ἀρκετὰ ὑποφερτὸν ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει δίδον καὶ *παγωτὸν*, κρέμα ἐννοεῖται!

—

Ὑπάρχει ἐπιδημία *καφὲ σαντάν*. Τρία, ἐξ ὧν τὸ κάλλιστον καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀριστοκρατῶν τιμώμενον εἶνε τὸ ἐν ὡραίῳ κήπῳ, προσφιλεῖ καὶ διὰ τὸ ὄνομά του τὸ ὁποῖον εἶνε αἱ **Ἀθῆναι**.

Εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς πόλεως ὑπάρχει δροσερώτατον τοπίον παρὰ τὴν ἀκτὴν, τὸ *Νέον Φάληρον*. Ἐκεῖ παίζει *ὁ παλιάτσος* παντομίμας καὶ εἰς τὰ entre acte μία κιθάρα.

Εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἀθηνῶν οἱ βαθύχροοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ μιᾶς κόρης τοῦ Βορρᾶ, ὡς θὰ ἔγραφεν ὁ ἐν Ταϊγανίῳ πρόξενός μας, τῆς Παυλίνας μαγνητίζουν τὰ ὦτα, καὶ τὰς καρδίας ἰδίως τῆς νεολαίας. Ἐγνώρισα ἕνα θῦμα τοῦ μαγνητισμοῦ αὐτοῦ· ἦτο πλέον *προομιοῦχος* βλάξ.

Ἀλλ' ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν μου· ἂν ἔμενον μίαν ἑβδομάδα ἀκόμη ἐν Βόλῳ θὰ ἐγενόμην θῦμα τῆς Παυλίνας ἵνα μὴ γείνω τοῦ Βόλου.

Εἰς τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους ὀφθαλμοὺς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τις καταφύγιον κατὰ τῆς ἀναισθησίας.

Τὰς γυναῖκας τοῦ καφὲ σανταν ὀνομάζουν *σουσουράραις*. Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Δροσίνη ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν δὲν νομίζω περιττὸν νὰ σημειώσω καὶ ἐγὼ ἐπιγραφάς τινας, ἃς ἐν Βόλῳ ἀνεῦρον, οὐκ ὀλίγον διαφωτιζούσας περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ.

Ξενοδοχεῖον Πελοπόννησος . . . . παγκόσμιον.

Ξενοδοχεῖον Οἰκωνομικόν.

Ξενοδοχεῖον μόνον διὰ πλάγιασμα.

Καπνοπωλεῖον Γ. Σταύρου καὶ ἀδελφοῦ.

Φαρμακεῖον. Χυμικὰ προϊόντα.

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς τὸ οὐρεῖν μέχρι τῆς παραλίας

Χ. Γ. ΤΑΛΧΑΟΥΖ, ΕΡ. ΝΕΑ ΕΞΑΘΗΝΩ.

Ἤτοι Χαρίκλεια Γ. Ταλχάουζ ἔρχεται μαῖα ἐξ Ἀθηνῶν.

Καπνοπώλιον.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ τράπεζα Ἠπειροθεσσαλίας.

Παραλείπω τὰς λοιπὰς, αἵτινες πληροῦσι τὸ σημειωματάριόν μου, διότι σκοπεύω νὰ πραγματευθῶ περὶ αὐτῶν ἐν ἰδίᾳ πραγματείᾳ, ἀφοῦ συμβουλευθῶ ὡς πρός τινας τὸν κ. Δροσίνην.

—

Ἐν τῷ φρουρείῳ εὗρον πελαργοὺς καὶ τὸ λείψανον ἑνὸς ἁγίου, τοῦ Σενὲκ μπαμπᾶ, οὗ τὰ ἐνδύματα εἰς ῥάκη προσδεδεμένα ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου ἐν ᾧ φυλάσσεται, χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ὡς ἀλεξιτήρια τοῦ πυρετοῦ· θεραπεύεται ἀμέσως, ὅστις μίαν κλωστὴν ἐξ αὐτῶν θέσει εἰς τὸν κόλπον του.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ κ. Ὀλύμπιος θέλει φροντίσει νὰ προμηθευθῇ μερικὰς τοιαύτας ἀντιπυρετικὰς κλωστάς.

—

6 Ἰουλίου. 8 π. μ.

Οὐδέποτε εἶδον τόσην αἰθρίαν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ οὐδέποτε ἡ θάλασσα μᾶς ἐφάνη τόσον χαριτωμένη.

Μήπως διότι μετὰ πέντε ὥρας ἀναχωρῶ;

—

4 μ. μ.

Θύελλα φοβερὰ ἐκρήγνυται ἄνω τῶν κεφαλῶν μας. Ὁ Βόλος μὲ οὐρανὸν μέλανα, βροντῶντα καὶ ἀστράπτοντα εἶνε ἀπαίσιος.

—

6 μ. μ.

Ἡ καταιγὶς ἐκόπασε. Ἡ *Ἐπτάνησος* ἀπαίρει διὰ Πειραιᾶ.

Ἀπομακρύνομαι τοῦ Βόλου, ἐν ᾧ ἐκοιμήθην ὅσον ὡμίλησα, μὲ πλήρη ἐλπίδα, ὅτε ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ θὰ κατασταθῇ ἡ εὐρωπαϊκωτέρα καὶ πλουσιωτέρα ἐπαρχία μας.

Μάριος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΑΡΤΑ.

—

4 Ἰουλίου 1882.

Κύριε Συντάκτα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**,

Ἡ ἐφημερίς σας ὁμοιάζει πυρκαϊὰν, ἥτις, ἐνῷ καίει τοὺς κακοὺς, φωτίζει τοὺς ἀγαθούς. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔχητε καὶ ἐδῶ ἐστραμμένην τὴν προσοχήν Σας, διότι καὶ ἐδῶ ὑπάρχουσι *ξύλα διὰ καύσιμον*, καὶ καλὸν εἶνε νὰ δοκιμασθῶσι διὰ τῆς πυρκαϊᾶς Σας.— Ἐκτὸς τοῦ λαϊκοῦ Καραπάνου ἔχομεν ἐδῶ καὶ ἕνα κληρικὸν Καραπάνον, ἕνα Δεσπότη Ταταυλιανὸν, ὀνομαζόμενον Σεραφείμ, λείψανον ἐναπομεῖναν ἐκ τῆς μακαρίας τῇ λήξει τουρκικῆς δυναστείας. Πρὸ ἡμερῶν περιοδεύει τὰ χωρία Τζουμέρκων, πρώτην ἤδη φορὰν, ὡς τὸ πρῶτον ἤδη ἀλλάξαντα Δεσπότην ἐκκλησιαστικόν. Λάβε ὑπομονὴν νὰ ἀκούσῃς τὰ ἄθλά του. Ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ χωρίον Καλεντίνα. Μόλις ἔφθασεν ὁ Δεσπότης εἰς αὐτὸ, καὶ μὲ ἀγριωπὸν ἀληθπασσαδικὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐτρόμαξε τὸν δυστυχῆ Σπανὸν ἱερέα τοῦ χωρίου:

— Βρὲ—Μπρὲ θέλω 25 δραχμὰς νὰ λειτουργήσω. . . . Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη καλημέρα ἡ Δεσποτικὴ πρὸς τοὺς χωρικούς!

— Μὰ δὲν ἔχομε, Δεσπότη μου, εἴμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι. Γιὰ δὲς τὰ παιδιά μας εἶναι γυμνὰ, πεινοῦν τὰ καϋμένα!.... ποῦ νὰ ταῖς ἐροῦμε ἡμεῖς ταῖς δραχμαῖς! Ἔμβα στὰ καλύβια μας νὰ ἰδῇς ἂν ἔχωμε ψωμί!....

— Νὰ ἔχητε τὴν κατάρα μου.... τὰς θέλω τὰς 25 δραχμάς....

Ταῖς ἔπῆρεν ὁ *ἐρίφης*. Ὁ δυστυχὴς παπᾶς, φοβούμενος μὴ τὸν κάμῃ *ἀργὸν*, πωλεῖ τὴν μόνην ἀγελάδα του, καὶ γεμίζει τὴν ἁγιογεροντικὴ σακκοῦλα.

Μεταβαίνει ἐκεῖθεν *ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ* εἰς τὸ χωρίον Μπούγα. Τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε μικρὸν οἱ δὲ κάτοικοι αὐτοῦ εἶνε σκλάβοι τοῦ *φιλανθρώπου* Κυρίου Ζαρίφη. Εἶνε ὄντα πτωχότατα θεωροῦντα εὐτύχημα μέγα, ἂν δυνηθοῦν νὰ φάγουν ἅπαξ τῆς ἡμέρας ψωμὶ *μπομπότα*, γυμνὰ καὶ τρισάθλια. Ὁ Δεσπότης τῆς Ἄρτας, ὁ κληρικὸς Κραπάνος ζητεῖ ἄλλας 25 δραχμὰς, *διὰ νὰ λειτουργήσῃ!* Ἀ! νὰ ἔβλεπες τοὺς δυστυχεῖς Μπουγιώταις πῶς ἔτρεμον, νομίζοντες, ὅτι εὑρίσκοντο ἀπέναντι αἱμοβόρου Πασσᾶ! Πῶς ἔτρεχον *καλύβα σὲ καλύβα* διὰ νὰ συνάξουν τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τῆς πτωχῆς χήρας, καὶ τοῦ πεινῶντος ὀρφανοῦ διὰ τὸν Δεσπότη! Τέλος μόλις ἠδυνήθησαν νὰ συνάξουν δέκα δραχμάς. Ὁ Δεσπότης ἐθύμωσε, τοὺς κατηράσθη, ἀλλ' ἔπειτα:

— Φέρτε μου, λέγει, ἄλλαις πέντε δραχμαῖς, *γιὰ νὰ κάμω λιτανεία γιὰ νὰ βρέξῃ!* γιατὶ ἂν δὲν διαβάσω ἐγώ, ποτὲ δὲν θὰ βρέξῃ!!! . . . . . .

. . . . . .

Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Χόσεψι, οὗτινος οἱ κάτοικοι εἶνε εἴλωτες τοῦ *φιλανθρώπου Ὁμογενοῦς* Καραπάνου. Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς δυστυχία ζωντανὴ Συντάκτα μου! Γέροντας καὶ παιδία, γυναῖκας καὶ κοράσια, φαντάσματα, σκελετοὺς, ἀπὸ τὴν πεῖναν, γυμνοὺς, ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ κρέατά των, οἱ ἀγκῶνές των καὶ τὰ γόνατά των! ἡ ἐσχάτη ἀθλιότης. Καὶ ὅμως ὁ ἅγιο-Γέρωντας καὶ ἐκεῖ τὰ ἴδια.

Διαβάζει δὲ ὁ Δεσπότης καὶ συγχωρητικαῖς εὐχαῖς ἐπάνω εἰς τὰ μνήματα. Αὐταὶ αἱ εὐχαὶ εἶναι δύο εἰδῶν· *εὐχαὶ γοατισταί, καὶ εὐχαὶ ὀρθαί*. Διὰ τὰς *ὀρθὰς εὐχὰς* ὁ Δεσπότης πέρνει 2 φράγκα, διὰ τὰς *γοατιστὰς* πέρνει 5 φράγκα. Διατίμησις βλέπεται λαμπρὰ, καὶ ἐν τῇ *παλάμῃ* δηλ. prix fixe καὶ πίστωσις δὲν δίδεται!

Ἐκεῖθεν ὁ Δεσπότης πηγαίνει εἰς Βουργαρέλιον, ἐκάθησεν εἰς τὸ Μοναστῆρι, καὶ χειροτονήσας τὸν Ἡγούμενον καθΗγούμενον *ἱκανοποιεῖται*. Γράφει δὲ ἐκεῖθεν Βεζυρικήν τινα διαταγὴν πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου Λιψίστας, ἄλλους σκλάβους τοῦ *οἰκτείρμονος φιλανθρώπου* Καραπάνου, διατάσσων αὐτοὺς νὰ τῷ ἑτοιμάσωσι *πήτας, ψητά, γιαγοῦραις, κότες*, καὶ δραχμὰς 25, καὶ νὰ παρευρεθῶσιν ὅλοι νὰ διαβάσουν εὐχαῖς στὰ μνήματα τῶν ἀποθαμένων των· *σακίρ!* μὴ λείψῃ κανένας, γιατὶ θὰ τὸ ἔχῃ κακὰ καὶ ἐδῶ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν, διότι ἐδῶ θὰ τὸν φυλακίσῃ ὁ ἔπαρχος, ἐκεῖ θὰ τὸν πάρῃ ὁ Διάβολος. Οἱ δυστυχεῖς Λιψιστινοὶ μαθόντες, τί ἔκαμεν ὁ Δεσπότης εἰς Καλεντίναν, Μπούγαν, καὶ Χόσεψι, καὶ μὴ ἔχοντες οὔτε πενταράν (ποῦ νὰ τὴν εὕρουν; μήπως τοὺς ἀφῆκε σάλιο στὴ γλῶσσά τους ὁ Καραπάνος;) καὶ τρομάξαντες ἐτρύπωσαν στὸ λόγγο, σταῖς τούραις, σταῖς πατουλιαῖς, στὰ σπήλια, φοβούμενοι, μὴ τοὺς φάγῃ αὐτὸ τὸ θεριὸ, ποῦ τὸ λένε Δεσπότη! . . . Πηγαίνει ὁ Δεσπότης, εὑρίσκει τὸν καϋμένον Παπᾶ-Δημήτρη, τὸν ἐπιλεγόμενον Παπα-ροκᾶ, τὸν φοβερίζει, τὸν ὑβρίζει, τοῦ τρώγει ταῖς πήταις του μέσα στὸ σπῆτί του, τοῦ τρώγει τὸ ἀρνί του (ἕνα μόνο εἶχεν ὁ κακομοίρης ὁ Παπᾶς) καὶ τὸν κάμει καὶ ἀργόν! Διατί; Μήπως ὅλα τὰ *διατί* ἔχουν καὶ *διότι*; . . . . . Τώρα οἱ Λιψιστινοὶ ἔχουν δύο Κυριακὰς κατὰ σειρὰν ἀλειτούργητοι· ἂν πεθάνῃ κανένας, θὰ μείνῃ ἄταφος, διότι ὁ Δεσπότης ἐκήρυξεν ἐν Λιψίστᾳ τὸ Παπικὸν inderdictum! Ὑψώσατε φωνὴν, Κύριε Συντάκτα, καὶ ἐρωτήσατε τὴν ἱερὰν μας Σύνοδον! Εἰμπορεῖ ὁ Δεσπότης χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς καμμίαν αἰτίαν νὰ κάμνῃ ἀργοὺς τοὺς ἱερεῖς, καὶ νὰ μένουν οἱ χριστιανοὶ ἀλειτούργητοι, καὶ οἱ νεκροὶ ἄταφοι; Ἂν εἰμπορῇ, νὰ τὸ ξέρωμε, διότι οἱ Λιψιστινοὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ κτίσουν μίαν συναγωγὴν, καὶ νὰ προσκαλέσουν καὶ τὸν Χαχὰμ-Χαγὶμ ἀπὸ τὴν Ἄρταν διότι ἐσκέφθησαν καὶ εἶπαν: Ἀπὸ τὸ νὰ μὴ προσκυνᾶμεν ὅλως διόλου τὸν Θεὸν, καλὸν εἶναι νὰ τὸν προσκυνᾶμε καὶ ἑβραΐτικα! . . .

Ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τὸ χωρίον Μύκρη, καὶ ἀφοῦ ὕβρισε βαναυσώτατα τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἔπραξε τὰ αὐτὰ, ἐζήτησε πέντε ἄλογα ὡς *σουφαρῆς* . . . καὶ ἀνεχώρησε.

Περιμένω, Κύριε Συντάκτα, νὰ λάβω νεωτέρας εἰδήσεις, διὰ νὰ σᾶς γράψω καὶ τὰ ἄλλα ἄθλά του, ὅσα θὰ κάμῃ εἰς τὰ ἄλλα χωρία τῶν Τζουμέρκων. Ἂν ἀγαπᾶτε, φιλοξενήσατε καὶ αὐτὰ τὰ Τζουμερκιώτικα εἰς τὰς στήλας τοῦ ἀξιολόγου φύλλου Σας. Θέλετε μᾶς ὑποχρεώσει, πολὺ, καὶ θέλετε πράξει ἔργον φιλανθρωπίας.

Ὁ Γνωστός σας.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

—

Ἐν **Πόρῳ** *τῇ Ἰουλίου 1882.*

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐξῆλθεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος, ὅστις δὲν εἶδε τὰς πεδιάδας τῆς Μαντινείας καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ Τυμφρηστοῦ, ὅστις δὲν εἶδε τοὺς κήπους τοῦ Αἰγίου καὶ τῆς Ἀργολίδος, καὶ δὲν ἐκοιμήθη ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ἐλατῶν τοῦ Βάλτου, ὅστις δὲν εἶδε τὴν Κλεισοῦραν τοῦ Ἀγρινίου καὶ τὰς Θερμὰς πύλας τῆς ἐριβώλακος Φθοίας, ὅστις δὲν ἐγεύθη τὸν τυρὸν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ δὲν ἔπιε τὸ ὕδωρ τῆς Βρύσης τοῦ Ζαχαράκη, ἐκεῖνος ὅστις εἰσέπνευσε καθ' ὅλον του τὸν βίον ἀνὰ 100 δράμια τῆς κόνεως τῶν Ἀθηνῶν καθ' ἑκάστην, δὲν θὰ ἐννοήσῃ ποτὲ τί ἦτο ἡ Ἑλλὰς τοῦ 21 καὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὲν θὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν ἐπαξίως. Ἔρχομαι, φίλτατε, ἐκ διεξοδικῆς περιηγήσεως κατὰ τὰς Κυκλάδας καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστέψω τὰς ἀγροτικὰς καὶ ρωμαντικὰς ἡδονὰς ἃς ἀπήλαυσα διὰ μηνιαίας ἐνταῦθα διαμονῆς, εἰς τὴν ὡραίαν νῆσον *Καλαβρίαν*, ἥτις σήμερον ὀνομάζεται Πόρος, καὶ εἶναι ὡς τι πρόχωμα καὶ ἀσπὶς τῆς Πελοποννήσου. Ἡ πόλις μικρὸν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον, μετὰ τὴν ὑποχθόνιον νόσον μάλιστα ἥτις κατέστρεψε τὰς λεμονέας καὶ τὰς πορτοκαλεῶνας τῶν κατοίκων, ἡ νάρκη καὶ ἡ πενία ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν τὸν χαρακτῆρα τῆς φθίσεως. Ἀλλ' ἐν γένει ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρουσιν αἱ πόλεις καὶ αἱ κωμοπόλεις τῆς Ἑλλάδος· προσπαθῶ πάντοτε νὰ διαμένω ἐκτὸς αὐτῶν κατὰ τὰς περιηγήσεις διὰ νὰ ἀπολαύσω κάλλιον τὰ θέλγητρα τοῦ ἁπλοῦ βίου καὶ νὰ ἀποφύγω τὴν ψώραν τῆς ἐπαρχιακῆς πολιτικῆς.

Οὕτως ἐπέτυχον καὶ ἐνταῦθα ἐν τῶν τερπνοτέρων καταφυγίων, ὅσων ἡ φαντασία μου θὰ μνημονεύῃ καθ' ὅλον μου τὸν βίον, ὅπου αὐτὸς ὁ Werther θὰ ἠδύνατο νὰ ρεμβάζῃ καὶ νὰ ἀγαπᾷ. Ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως διὰ θαλάσσης καὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας διὰ ξηρᾶς πρὸς τὸν ἐκ Σαλαμῖνος καταπλέοντα κεῖται ἡ τερπνὴ, ἡ περικαλλὴς, ἡ κατάφυτος μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, οὐδέποτε σύμπλεγμα λόφων καταφύτων ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται ἡ μονὴ ὑπῆρξε μαγευτικώτερον εἰς τὴν θέαν. Τὰ πεύκη περιβάλλουσι τὸ οἰκοδόμημα ὡς στρατὸς ὁλόκληρος τὸν στρατηγόν. Τοποθεσία ἐπιφανεστάτη, ἀπέχουσα τριακόσια μέτρα ἀπὸ τῆς παραλίας, κάτωθεν εὐμήκους ὄρους τὸ ὁποῖον ἐγέννησε ποικίλους λόφους ἐφ' ὧν ὑποβαστάζεται ἡ μονὴ ὡς λευκοενδεδυμένον νήπιον ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς μητρός του· τοιαύτη παρίσταται ἡ θέα τῆς μονῆς εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ ἀκτοπλοοῦντος ἀτμοπλοίου βλέποντα τὸ θέαμα. Ἀλλ' ὅταν τις ἀποβῇ εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅταν ἀνέλθῃ τὸν ὡραῖον δρόμον τὸν φέροντα πρὸς τὴν σκήτην, ὅταν ἐν μέσῳ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν σειομένων πευκῶν καὶ τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν μεταλλάξῃ θέσιν ὁ περιηγητὴς καὶ βλέπει ὑποκάτωθεν αὐτοῦ τὴν θάλασσαν καὶ πέραν τὸ ἀτμόπλοιον μεστὸν μελανῶν σχημάτων ἀπερχόμενον εἰς Πειραιᾶ, πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ κτηνώδη τὴν καρδίαν ὥστε νὰ μὴ καθήσῃ διὰ νὰ ῥεμβάσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου βίου του καὶ ἐπὶ τοῦ βίου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῇ ἐξόχῳ ταύτῃ θέσει ἠτύχησα νὰ εὕρω ἐγκάρδιον φιλοξενίαν, ἀνδρῶν εὖ ἠγμένων σεμνοτάτης μορφῆς καὶ περιβολῆς καὶ οὐχὶ ἀμοίρων τῆς θύραθεν παιδείας, ζώντων δὲ, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἐν πληρεστάτῃ ἁρμονίᾳ καὶ χριστιανικῇ ἀδελφότητι πρὸς ἀλλήλους. Παραδειγματικὰ πρὸ πάντων εἶναι τὰ φιλόξενα αἰσθήματα καὶ ἡ φιλοφροσύνη τοῦ ἡγουμένου κ. Νικηφόρου Σπυροπούλου, ἣν δαψιλεύει ἀνεξαιρέτως εἰς πάντας τοὺς ξένους οἱασδήποτε τάξεως· καὶ τι ὁ νεώτερος σχεδὸν πάντων, κατέστη ἀγαπητὸς καὶ σεβαστὸς εἰς τοὺς συμμονάζοντας ἀδελφοὺς χάρις εἰς τὰ ποικίλα αὐτοῦ προτερήματα καὶ τὴν εὐθυκρισίαν καὶ τὸν ζῆλον του.

Συχνάκις μακαρίζω τὸν ἡσυχον βίον τῶν σεβασμίων τούτων πατέρων οἵτινες μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἀπολαμβάνουσιν ἀνενόχλητοι τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως καὶ τὰς τέρψεις τῆς βαθείας χριστιανικῆς πίστεως. Προμαντεύω, φίλτατε, ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ πολυπλάγκτου βίου μου θὰ διέλθω ἐν μοναστηρίῳ.

Βορειότερον τῆς μονῆς ὑπάρχει ἡ περιώνυμος διὰ τὰς ὑγιεινὰς ἰδιότητας αὐτῆς πηγὴ ἐξ ἧς ὑδρεύετο πάντοτε ὁ μακαρίτης Ὄθων. Τὸ ὕδωρ αὐτῆς δυστυχῶς δὲν εἶναι ἄφθονον ἀλλ' οὐχ ἧττον καλλιεργεῖται δι' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν φιλέργων μοναχῶν μικρός τις κῆπος παρέχων ἐπαρκῆ λαχανικὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μοναζόντων. Ἄνωθεν δὲ τῆς πηγῆς ταύτης ἐκτείνεται ὁ μόνος σωζόμενος ἐν τῇ νήσῳ μικρὸς λεμονὼν ἀνήκων εἰς τὴν μονήν. Πόσον τῷ ὄντι εἶναι λυπηρὸν τὸ θέαμα τῶν ἀπεξηραμένων τούτων λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν. Ἀλλ' ἡ πρὸ ἐτῶν κατατρύχουσα αὐτὰς νόσος ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι θὰ ἐκλείψῃ ὁλοτελῶς καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι θὰ εὐτυχήσωσι πάλιν. Ἔτι βορειότερον καὶ ἐπὶ θέσεως περιβλέπτου κεῖνται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ ναοῦ ὅπου κατέφυγεν ὁ Δημοσθένης ἵνα ἀποφύγῃ τὴν μάχαιραν τῶν θριαμβευσάντων Μακεδόνων. Ἐνταῦθα ἔπιε τὸ κώνειον καὶ ἐνταῦθα παρέδωκε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ψυχήν. Παρεκεῖ δεικνύονται ἐρείπιά τινα τὰ ὁποῖα ἡ παράδοσις ὀνομάζει τάφον τοῦ Δημοσθένους. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι αἱ ἀναμνήσεις αὗται τῆς ἀρχαιότητος ἔρριψαν πένθος εἰς τὴν ψυχήν μου καὶ παραιτοῦμαι τοῦ λόγου.

Ὀδυσσεύς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΑ.

—

Ἀντιερωτικόν.—Ἠγαπῶντο· ἡ πρὸς ἀλλήλους λατρεία δὲν εἶχεν ὅρια. Ὁ εἷς διδάσκαλος ἐν ἰδιωτικῷ σχολείῳ, ἡ ἄλλη ἠθοποιός· ἀμφότεροι ἀρμένιοι. Παρετηρήθη, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, ὅτι οἱ ἀρμένιοι μας εἶναι οἱ εὐαισθητότεροι τῶν κατοίκων τῆς ὀθωμανικῆς πρωτευούσης—ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν ἐσχάτως μεταξὺ τῶν γραικῶν ὁ Ἀντωνιάδης.

Παρὰ τὴν τερπνὴν ἀκτὴν τοῦ Μεγάλου Ῥεύματος ἀντήλασσον ὅρκους πίστεως καὶ ἀγάπης αἰωνίου. Εὐκαιρίαι πολλαὶ ὅπως ὁ ἀγαθὸς διδάσκαλος εὕρῃ τὸν τάφον

τοῦ ἔρωτος· ἀλλ' ὅμοιος τῷ Μαρίῳ ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ἡ αὔρα τοῦ Βοσπόρου ἀπεκάλυπτε τὴν κομψὴν κνήμην τῆς Τιτίκας του, ἀνεγείρουσα τὴν ἐσθῆτά της.

Τὴν ἠγάπα διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, τὴν ἐλάτρευε διὰ νὰ τὴν λατρεύῃ· τὴν ἤθελε καὶ τὸν ἤθελε, ἀλλὰ καὶ νομίμως. Ῥωμαντικὸς εὐσυνείδητος, δὲν ἐπεθύμει τὰς ἀγωνιώδεις ἐν κρυπτῷ ἀπολαύσεις, ἀγωνιώδεις, ἀλλὰ τερπνάς, ἐπικινδύνους, ἀλλ' εὐαρέστους. Νὰ εἶσαι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης σου καὶ εἰς πάντα κρότον ν' ἀνασκιρτᾷ ἡ καρδία σου· νὰ ἐξέρχεσαι τῆς οἰκίας της κυττάζων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· νὰ κλέπτῃς τὴν ἡδονήν!... Ἐξαίσιον!... Πλὴν τίποτε ἀπὸ αὐτά, δὲν ἤθελε νὰ εἰξεύρῃ ὁ ἀγαθὸς ἀρμένιος.

Ἀλλ' ἦλθεν ἑσπέρα, θερμή, χλιαρά, εὐώδης, διεγερτικὴ τῶν αἰσθήσεων, καὶ πάντες οἱ καλοὶ λογισμοὶ τοῦ ἀρμενίου ἀνετράπησαν. Ὀλίγου δεῖν ἀπὸ Μαρίου νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐραστὴν κοινόν. Τὴν εἶχεν ἐκεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας του πάλλουσαν καὶ φρίσσουσαν ἐκλελυμένην, ὑποκύπτουσαν.

— Ὀχανὲζ, εἶμαι δική σου! ἐψιθύριζεν.

Καὶ ὁ Ὀχανὲζ ὑπέφερεν ἐκ τεταρταίου πυρετοῦ.

Αἴφνης τὴν ἀφίνει καὶ . . . φεύγει καὶ ἀκόμη φεύγει. Ἡ ταλαίπωρος ἠθοποιὸς ἐπιστρέφει μόνη εἰς τὴν οἰκίαν της, συλλογιζομένη μὴ ὁ ἐραστὴς ἔπαθε τὰς φρένας.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Ὀχανὲζ:

— Γονεῖς μου θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Καὶ ποίαν θὰ πάρῃς, παιδί μου Ὀχανέζ.

— Τὴν γειτόνισσαν Φιλιώ.

— Αὐτὴ τὴ θεατρίνα!

— Θεατρίνα, ναί· ἀλλ' ἔγεινε τοιαύτη, διὰ νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειάν της, ὁ ὁποία, ἄλλως, ἦτο καλλιτέρα τῆς ἰδικῆς μας.

— Ὄχι, ὄχι!

— Εἶναι τόσον ὤμορφη!

— Ἀλλ' εἶναι θεατρίνα!

— Τόσον καλή!...

— Αἴ! εἶναι θεατρίνα!

— Θὰ τὴν πάρω, ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὄχι! ὄχι! ὄχι!

— Πολὺ καλά, θὰ ἰδῆτε!....

Καὶ ὁ Ὀχανὲζ ἀφίνει τὴν πατρικὴν οἰκίαν κακὰ βυσσοδομῶν.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας οἱ δύο νέοι περιδιαβάζουσιν ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Τὸ ῥεῦμα τοῦ Βοσπόρου κυλίεται ἐνώπιόν των χρυσοῦν καὶ στίλβον. Σταματῶσιν εἰς τὸ ἄκρον καὶ σιωπηλοὶ ἀτενίζουσι ποτὲ μὲν πρὸς ἀλλήλους ποτὲ δὲ πρὸς τὸ ῥεῦμα. Σοβαροὶ ἀμφότεροι ἀπομακρύνονται, ἐπιστρέφουσι, ἀπομακρύνονται καὶ πάλιν, πάλιν ἐπανέρχονται.

— Τί λαμπρὰ ἑσπέρα! κύτταξε, Φιλιώ μου! Ἑσπέρα γάμου ἀληθῶς!

— Ὀχανὲζ, λατρεία μου!

— Μὲ ἀγαπᾷς; εἰπέ το πάλιν, ἐπανάλαβέ το χιλιάκις! μ' ἀγαπᾷς;

— Ὀχανέζ, σὲ ἀγαπῶ!.... σὲ ἀγαπῶ!....

— Κύτταζε τὴν κλίνην μας, τὴν ὑγρὰν γαμήλιον κλίνην μας....

— Ὦ! Ὀχανέζ, φοβοῦμαι!...

— Ἰδὲ, ἰδέ· αὐτὸν τὸν κύκλον τοῦ νεροῦ, αὐτὴν τὴν δίνην...

— Ὦ! Ὀχανέζ, φοβοῦμαι!...

— Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς προσκαλεῖ... ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας του;...

— Ὦ! Ὀχανέζ, φοβοῦμαι!

— Μπᾶ! ἐπέρασε....

— Ναί, ναί· εἶδες πῶς ἐπέρασε!

— Γιὰ κύτταξε! πάλιν ἐπανέρχεται.... ἰδὲ πῶς εὐρύνεται... δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι μᾶς λέγει: ἐλᾶτ' ἐλᾶτε!

— Ὦ! Ὀχανὲζ, φοβοῦμαι!... δὲν τολμῶ.... Εἴμεθα τόσον νέοι!...

— Καὶ τόσον ἀτυχεῖς!... Φιλιώ μου! Ἔλα, εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

— Ὦ, Ὀχανέζ! καὶ τώρα καὶ διὰ παντός!...

Καὶ ἡ νέα ἐστήριζε τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ, οὗτινος τὰ χείλη ἐπλανήθησαν ἐπὶ τῆς μεταξωτῆς της κόμης.

— Φιλιώ μου!... ὅλοι ἔφυγαν, εἴμεθα μόνοι...

— Μόνοι, Ὀχανέζ... μόνοι... Πόσον σὲ ἀγαπῶ· αἰωνίως ἤθελα νὰ εἶμαι οὕτω, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους σου, νὰ κούω τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου.

— Αἰωνίως· καὶ τί ἄλλο μᾶς προσφέρει τὸ ῥέον κῦμα ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα;

— Ναί, ναί, τὴν αἰωνιότητα, ἐτραύλισεν ἡ κόρη.

— Ἰδέ την ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ βάθους θὰ τὴν εὕρωμεν. μακρὰν τοῦ κόσμου....καὶ τῶν σκληρῶν γονέων μου. Φοβεῖσ' ἀκόμη;...

— Ὦ! Ὀχανὲζ, σὲ ἀγαπῶ!

— Τοῦ κύματος τὸ ψῦχος ἀκόμη σὲ τρομάζει;...

— Ὀχανέζ μου, σ' ἀγαπῶ!...

— Ἐλθὲ ἐδῶ, Φιλιώ μου... αἱ ἀγκάλαι μου θὰ σὲ σφίγγωσι θερμῶς...ἐλθὲ ἐδῶ... Ἀ, οὕτω... Τὰ χείλη σου ἐπὶ τῶν χειλέων μου...ἡνωμένοι εἰς τὸν θάνατον!...

— Ναὶ...ἡνωμένοι εἰς τὸν θάνατον..

Καὶ ταραχὴ τοῦ ῥεύματος μετὰ μικρὸν ἐδείκνυε τὸ μέρος, ὅπου οἱ δύο νέοι ἔπεσαν...

Πλὴν ἔκαμαν τὸν λογαριασμόν των, χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Ὑπάλληλος τῆς ἑταιρίας *Σιρκέτ-ι—Χαϊριέ*, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ὕποπτος περίπατος τῶν νέων διήγειρεν ὑπονοίας, τοὺς εἶδε πίπτοντας. Γενναῖος καὶ δεινὸς κολυμβητὴς πηδᾷ, περιφρονῶν τὸ παρασύρον ῥεῦμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται κομίζων τοὺς δύο ἀπηλπισμένους ἐραστάς. Καλεῖ βοήθειαν, καὶ οὕτω ψαρευμένους, τοὺς φέρουσιν εἰς φαρμακεῖον ἡμιθανεῖς.

Τρέχουσιν οἱ γονεῖς τῶν νέων καὶ δεινὸς συνάπτεται καυγᾶς μεταξὺ τῶν δύο μητέρων, περὶ τοῦ τίς εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ τοῦ δυστυχήματος. Τέλος οἱ δύο ἐρασταὶ συνέρχονται.

— Κυττάξετ' ἐκεῖ τρέλλα!... Τί εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔκαμες, παιδί μου Ὀχανέζ;... Κ' ἐγὼ ἐπίστευα ὅτι ἁπλῶς μᾶς ἐφοβέρισες. Σὰν εἶναι ἔτσι, νὰ πάρε την, σὲ τὴν χαρίζομεν.

— Τί; ποίαν νὰ πάρω;...

— Τὴ Φιλιώ σου!...

— Ἄχ, ἀφῆστέ με.... δὲν θέλω νὰ τὴν ξέρω!

Ὁ ἔρως τοῦ Ὀχανὲζ ἐπέπλευσε παρασυρθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ!...

Περαιώτης.